

Kopírování a vkládání formátu zrychluje úpravu textu ve Wordu X-násobně

1. Postupujte krok za krokem a naučíte se přímo vychytávku (hint), jak rychle ujednotit neupravený text.
2. Zapněte si zobrazování bílých (neviditelných) znaků.
3. Vyberte myškou **červeně** napsaný (jednořádkový) odstavec **Výprava do Indie** (i se znakem konce odstavce).
4. Formát vybraného odstavce nakopírujte pomocí horké klávesy **<Ctrl + Shift + C>**.
5. Vyberte myší odstavec **Návrat do Persie** tak, že kliknete myší asi 2cm před slovo **Návrat**
| ✂ **Návr**
6. A nyní přeformátujte označený odstavec horkou klávesou **<Ctrl + Shift + V>**.
7. Vyberte myší odstavec **Smrt v Babyloně** tak, že kliknete myší asi 2cm před slovo **Smrt**
8. A označený odstavec opět přeformátujte horkou klávesou **<Ctrl + Shift + V>**.

9. Vyberte odstavec **Do konce roku 327 odmítli podvolit** pomocí triple clicku uprostřed odstavce nebo pomocí double clicku asi 2cm vlevo před odstavcem.
10. Formát odstavce nakopírujte pomocí horké klávesy **<Ctrl + Shift + C>**.
11. Vyberte double nebo triple clickem celý odstavec **Náročný pochod ... dnešním Balúčistánem**) a přeformátujte ho pomocí **. <Ctrl + Shift + V>**.
12. Vyberte double nebo triple clickem celý odstavec **Na podzim 324 ... nebo v Alexandrii a** přeformátujte ho pomocí **. <Ctrl + Shift + V>**. A máme hotovo, text je jednotně upraven 😊

Výprava do Indie

Do konce roku 327 př. n. l. zajistil Alexandr severovýchodní hranici svého království, a byl tudíž připraven podstoupit tažení do Indie. O této polomytické a takřka pohádkové zemi, rozdrobené do mnoha malých vzájemně soupeřících států, měli Řekové a Makedonci jen velice mlhavé představy z Hérodotova popisu. Jediným motivem výpravy byla Alexandrova touha proniknout dále na východ k Ókeanu, již ale jeho vojáci nesdíleli. Před začátkem vojenské kampaně vyzval Alexandr všechny náčelníky z Gandary (území na pomezí dnešního Afghánistánu a severního Pákistánu), aby se dobrovolně podrobili jeho autoritě. Omfis, vládce Taxily, jenž kontroloval území mezi řekami Indus a Dželam (řecky Hydaspes), Alexandrovi vyhověl, jelikož doufal, že tak získá spojence v boji proti svému nepříteli, králi Pórovi. Vůdci horských kmenů se však odmítli podvolit.

Návrat do Persie

Náročný pochod zpět k Hydaspes se kvůli vydatným deštům a nepřetržitým bojům protáhl až do září. Poté, co vojsko dorazilo do Bukefaly, nařídil Alexandr postavit 800 lodí, na nichž měli vojáci doplnout až k Indickému oceánu. Protože však lodě nebyly schopny pojmout celou Alexandrovu armádu, musela je část pěchoty doprovázet po souši. V listopadu vyrazili Makedonci z Bukefaly a po deseti dnech došli k soutoku řek Hydaspes a Akasines (dnešní Čenab). Při překonávání místních peřejí ztroskotalo mnoho lodí, přičemž přišel o život veliký počet Makedonců. Další cesta vedla indickými státy, které neuznávaly Alexandrovu nadvládu, takže intenzita nepřátelských útoků neustále stoupala. V odvetu za to zničili nemilosrdní Makedonci a Peršané každé město nebo vesnici, jež se jim na jejich postupu odvážila postavit na odpor. V bojích proti kmenu Mallijců byl Alexandr v lednu 325 př. n. l. při ztékání hradeb jednoho města vážně zraněn šípem, který zasáhl jeho plíci. Třebaže Alexandr přežil, bolestivé následky tohoto zranění ho provázely po zbytek jeho života. Po zdolání Mallijců zamířil Alexandr do země Sindh. Zdejší králové se po krátkém boji vzdali Makedoncům a konečně v létě roku 325 př. n. l., na počátku dalšího monzunu, stanuli Alexandrovi muži u ústí Indu do Indického oceánu. Již dříve vyčlenil Alexandr ze své armády zhruba třetinu mužstva, jež se vydalo pod velením Kratera severnější trasou přes Arachosii a

Drangianu do Karmánie. Nyní rozdělil Alexandr zbývající vojsko na dvě části. Čtvrtina vojáků vedená Nearchem se plavila z nově založeného města nazývaného Patala, případně řecky Xylinepolis, podél málo známých břehů Indického oceánu až do Perského zálivu. Sám Alexandr vedl většinu svých mužů do Persie přes poušť Gedrosie (území totožné s dnešním Balúčistánem).

Smrt v Babyloně

Na podzim 324 př. n. l. se Alexandr odebral do Ekbatány, kde Héfaistión vyčerpaný nadměrným pitím po jedné z mnoha slavností onemocněl. O sedm dní později Alexandrův nejbližší přítel zemřel. Podle Plútarcha přikázal zničený Alexandr ukřižovat Héfaistiónova osobního lékaře. Po několika dnech, kdy truchlil nad ztrátou druha a odmítal jídlo utápěje svůj zármutek v alkoholu, nechal Héfaistiónovi vystavět monumentální hrobku. Charakterizovat vzájemný vztah Alexandra a Héfaistióna je velice obtížné. Obecně se však soudí, že spolu udržovali intimní styky. Kromě Héfaistióna pojil Alexandra důvěrný vztah také k perskému eunuchovi Bagóásovi, v němž již před makedonským králem nacházel zalíbení rovněž Dareios III. V únoru 323 př. n. l. se Alexandr vrátil zpět do Babylonu a začal zde plánovat novou válku, jejímž cílem mělo být ovládnutí Arábie při pobřeží Perského zálivu a Rudého moře. Podle pramenů hodlal Alexandr po dobytí Arábie napadnout také Kartágo, Sicílii a Itálii. O míře jeho ambicí svědčí, že zamýšlel vybudovat vojenskou silnici vedoucí až k Herkulovým sloupům (Gibaltarský průliv). K uskutečnění této působivé expedice byla zahájena výstavba flotily tisíce lodí. V květnu, nedlouho před odchodem vojska, dal Alexandr svého mrtvého přítele Héfaistióna prohlásit za poloboha. Událost se stala podnětem k uspořádání oslavy, během níž se Alexandr, tak jak bylo u něho běžné, oddával bezuzdnému požívání alkoholu. Co se přitom přesně přihodilo, není z líčení antických historiků zřejmé, ale druhý den ráno Alexandr onemocněl. V následujících deseti dnech se králův zdravotní stav i přes snahu lékařů rapidně zhoršoval, Alexandr ztrácel vědomí a trpěl úpornými bolestmi. Když se vojáci doslechli, že Alexandr umírá, vynutili si k němu přístup a jeden po druhém kolem něho v tichosti přešli. Den poté, 10. nebo 11. června 323 př. n. l., měsíc před svými 33. narozeninami, Alexandr v Babyloně zemřel. Ptolemaiova mince s vyobrazením Alexandra Velikého Na smrtelné posteli odevzdal Alexandr svůj pečetní prsten Perdikkovi, kterému po Héfaistiónově smrti nejvíce důvěřoval. Potom ho obklopili jeho generálové, aby se dotázali, komu zanechává říši, neboť Alexandr neměl žádného legitimního následníka (jeho a Róxanin syn Alexandr IV. se narodil až o tři měsíce později). O tom, jak zněla Alexandrova odpověď, se dosud debatuje. Většina historiků se domnívá, že řekl Kratisto (což znamená „nejsilnějšímu“) případně Krat'eroi („silnějšímu“). Nelze však vyloučit, že se Alexandr vyjádřil pro Kratera (řecky Krater'o'i), neboť řecká výslovnost obou slov se liší pouze v umístění přízvuku. Ať tak nebo onak, Krateros nemohl prosadit svůj případný nárok, jelikož nebyl přítomen v Babyloně, takže ostatní velitelé si nakonec říši rozdělili mezi sebe jako Alexandrovi nástupci (diadochové). Za Alexandrův skon pravděpodobně může kýchavice bílá[3] přimíchaná ve víně. Existují však i další teorie. Podle Justina a Curtia Rufa otrávil Alexandra Antipatrovi synové Kassandros a Iollas arzenikem, zatímco Plútarchos a Arriános se přidržují názoru, že Alexandr nebyl otráven, nýbrž zemřel přirozeným způsobem. Nejpravděpodobnější se jeví varianta, podle níž byla Alexandrova smrt vyvolána recidivou malárie, tyfem nebo západonilskou horečkou, některé indicie by rovněž mohly svědčit pro meningitidu nebo rakovinu slinivky břišní. Teorii onemocnění nahrává rovněž skutečnost, že Alexandrovo zdraví bylo vážně podlomeno léty nezřízeného pití, což společně se zraněními utrženými ve válkách přivedlo celkovou slabost jeho organismu. Avšak žádný z pramenů pocházejících z per Alexandrových současníků není zcela spolehlivý, protože všechny obsahují velké množství nevěrohodných údajů. Dnešním historikům činí tedy značné problémy odlišit propagandu a polopravdy od skutečností. V důsledku toho je velice obtížné určit, jakým způsobem či z jakých příčin Alexandr Veliký doopravdy zemřel. Doposud se neví, kde byl Alexandr pohřben. Usuzuje se, že odpočívá někde v Egyptě buď v Saqqaře nebo v Alexandrii.